

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

**"El Be Negre" deplo-
ra l'entrebanc que
han sofert els seus
germans, els bens
eclesiàstics**

Any I - Núm. 10

Barcelona, 25 d'agost de 1931

Preu: 20 cèntims

JA LA BALLEM!

Ha esclatat la guerra civil i eclesiàstica al Nord d'Espanya

Hi ha capellans de cavalleria, infanteria, artilleria i aviació; però l'as de l'aviació clerical, cardenal Vidal i Barraquer, no vol saber res amb les tropes d'en Segura. — Els primers combats. — Les baixes basques pugen de dret al cel

El quartel general dels sublevats

LES PRIMERES NOTÍCIES

Estella, 23 (Urgentíssim). — S'ha aixecat el país basco-navarres com un sol capellà (els capellans, ben mirat, són homes). A les cantonades hi ha pasquins ordenant la mobilització general, escrits en llengua basca i castellana. La frase final diu: «Hay que doblegarlos — els republicans — a cristazo limpio; viva el Rey, Cristo Rey, el papa Rey i el Rey de copas, que son cuatro reyes. Dios mediante, cantaremos las cuarenta. — Segura.»

COM VAN PASSAR LA FRONTERA ELS CARDENALS SEGURA I MUGICA

Irún, 23. — Un automòbil gris blindat, amb un estendard amb la flor de lis i una creu va dur des de la frontera a Estella els cardenals Segura i Múgica. Un jesuïta amb galons de coronel els acompanyava, i un «hermano» sergent duia el volant: els dos cardenals anaven molt animats: el cardenal Segura, en posar peu a terra, va declarar: «Por querernos quitar las temporalidades a ese y a mi (que me hago la permanente con un máuser) hemos armado este temporal. Ahora verán los males que acarrea querernos quitar los bienes.»

Acabat ha demanat unes costelles i després ha dit missa. El Dr. Múgica (Múgica, maestro!) mentrestant, s'ha anat a comprar unes espadenyes, perquè diu que per anar per la muntanya, les sabates li fan mal a l'ull de poll.

HERETGES A LA BRASA

Bilbao, 24. — Catorze socialistes que han caigut en poder de la partida d'El sacristán de Begoña han estat rostits a foc lent, mentre la partida passava les tres parts del rosari i la lletania dels sants. Uns periodistes francesos n'han tret fotografies; diu que després les vendran a molt bon preu a París.

Quatre dels infelïços rostits eren pelotaris (dos «davanter» i dos «saquers»).

MESURES HIGIENIQUES

Per tal de combatre les epidèmies que podrien seguir-se dels usos i costums impiadosos, s'ha dictat un ban prohibint els banys, així de mar com de banyera, a tot el país basco-navarres. El senyor Olozabal, redactor d'aquest ban, ha afegit humorísticament que per netejar-se ha d'haver-n'hi prou amb senyar-se amb aigua beneïta.

LES ORDRES MILITARS

Les ordres religioso-militars estan complicades amb el cop del Nord. El senyor Perany i March ha fugit precipitadament de Barcelona cap al camp de l'honor amb tot l'armament i la disfressa del «Santo Sepulcro».

DEFECIO DEL CARDENAL DE TARRAGONA

El Dr. Vidal i Barraquer, que havia de posar-se al front de l'aviació eclesiàstica, ha declarat que no volia deixar-se ensarronar.

Els avions clericals duen un colomí pintat a l'ala. L'almirall de la flota aèria duu el nom d'«Espíritu Santo», la resta, noms d'arcàngels i àngels. Això sembla que bastarà... així i les bombes.

PLA DE CAMPANYA

Alava, 23. — Els jesuïtes són de cavalleria. El clero regular, està regular fent d'infanteria. De l'artilleria s'encarreguen els canon-ges.

Els enemics seran, així que es presentin, excomunicats, metrallats i carregats a la baioneta.

S'esperen xocs d'un moment a l'altre.

UNA TOPADA ENTRE LES TROPS I ELS REBELS

Vitòria, 24. — Prop d'iturri-

barriarrieta un batalló republicà ha topat, prop d'una església, amb una partida composta tota d'integristes de cavall.

Han pujat al cel vint rebels. L'indret fa olor de santedat.

Els republicans han estat expulsats del si de l'església, és a dir, excomunicats. En canvi, l'església del poble ha caigut en poder seu. De tota manera, l'haver fet entrar uns descreients en una església constitueix una gran victòria dels soldats clericals.

A Vitòria s'ha donat un Te deum amb pastes.

ELS TRES REIS

Donostia, 24. — Regna certa confusió en el camp revolucionari. Encara no es sap ben bé del cert si hom lluita per don Jaime, per don Alfons o per don Joan.

Un veterà de 80 anys, Esteve Olarabazabalza, que prengué part en les anteriors carlinades, es pensa que es bat per don Carles, i com que és sord com una perola, no hi ha manera de treure'l del seu error.

DETENCIÓ D'UNS ESPIES

Logronyo, 24. — A la vora d'Ezearai la guàrdia civil ha pogut detenir quatre falsos gitano que anaven per la carretera; escorcollats, se'ls ha trobat d'exemplars clandestins de «Euskadi», «El Norte», etc. i «Mensajeros del Sagrado Corazón». Duen com a insígnia un espia-dimonis, per denotar que anaven a espionar entre els descreguts.

Dos gitano han resultat de la Companyia de Jesús i els altres dos uns modestos «salesianos».

Se'ls farà judici sumariíssim. El fiscal els demana la pena de dany i la pena de sentit.

L'AFLUENCIA INTERNACIONAL

Sant Sebastià, 25. — La colònia estrangera que estiuja aquí s'ha vist notablement aug-

mentada amb el començament de la guerra. Els hotels, els cafès i els cabarets estan plens de gent i han començat el drames del gran espionatge.

Ha estat vist el periodista barceloní Mariano Aguilar, en companyia d'una senyora. Hi ha qui diu que és la Mata Hari.

Si la notícia es confirma, l'afusellament del pobre Aguilar és qüestió de poca estona.

EL PANIC A BILBAO

Bilbao, 25. — Han volat sobre la ciutat uns avions rebels. Llançaven excomunicacions a tort i a dret, principalment en les barriades obreres.

EL BE A LA CIBELES

(Del nostre especialíssim en-
viat.)

Sempre s'apren, viatjant!
O si no, que ho preguntin al diputat Aragai; el qual fins en aquest viatge a Madrid no havia tingut encara ocasió d'assabentar-se de l'existència d'una certa pega de vestir que se'n sol dir païama.

—I per què serveix, això?—
va preguntar, amb aquella set de cultura que el fa tan simpàtic.

—Doncs, mira: si vols sortir, per exemple, al passadís, no has d'anar en calçotets i samarreta.

L'Aragai s'ho va prendre tan al peu de la lletra que va comprar-se un païama de gran estil i un cop va tenir-lo posat no es movia dels passadissos del Palau.

—¿Que ha perdido la llave de la habitación?—va preguntar-li, amantent, un groom.

—L'Aragai, amb aquell planer sentit de la democràcia que li és particular, contestà:

—¿Que no lo ves, gamarús, que hago goma?

I més tard, en les hores íntimes de l'expansió, feia, baixet:

—Ah!, si em veiessin a Sabadell...

A la terrassa del Negresco seuen quatre expedicionaris, entre ells, el senyor Carner. Una senyoreta molt pintada que està a la taula del costat, diu, assenyalant al senyor Carner.

—A ese, yo le conozco.

L'altitud se la mira i li respon que no, que es deu confondre.

—Quia!—insisteix la senyoreta.— Usted se llama Carner.

—Pues, francamente, no recuerdo...

I aleshores, la senyoreta, disposada a demostrar que sap el que es diu, s'aixeca i va a parlar a l'orella del senyor Carner. Aquest, a mesura que l'escolta, canvia l'expressió de la cara, es ruboritzava un xic i, finalment, se li alegren les pajarillas i diu, amb un gran sospir:

—Ah!... Sí!...

La senyoreta era de l'època de la Solidaritat.

En les estones—llargues—que els deixava lliure el lliurament de l'Estatut, els diputats es de-

dicaven a les labors pròpies del seu sexe. Uns, visitaven museus; altres, cases particulars. El periodista Costa i Déu, que és molt religiós, va dir:

Té! Me'n vaig una estona a Calatrava.

—A Cala Trava?—féu un diputat, evidentment inexpert.— No ho conec. Quan un és a fora de casa, sabeu, un té ganes d'esbargir-se... (I aquí va picar l'ullet.) Vinga amb vos.

Quan en Costa i Déu va aturar-se davant de la popular església, el diputat es va sulfurar, el va insultar, i va dir que allò era una presa de pèl.

—Aquí és a Cala Trava?—féu, indignadíssim.— Però si això és una missa!

El company Costa i Déu i un altre periodista es dedicaren, una nit, a tenir manta conversa amb les senyoretes que volten—pobretes!—pels carrers de Peligros i Jardines. En Costa i Déu, amb un aire molt greu i paternal, s'interessava pel seu estat, per la marxa del negoci, etc.

—Es una llàstima—els deia—que no vingueu a Barcelona. Allí us guanyaríeu molt millor la vida. Jo tinc manera...

I aquí venia la part confidencial i diguem-ne comercial. El fet és que totes les converses acabaven així:

—Bien: mañana te aguardo a las nueve menos cuarto al Café de Correos.

I mentre el senyor Costa i Déu anava per una altra, el periodista que l'acompanyava s'acostava sigilosament a la senyoreta que aquell acabava de deixar, i li deia amb to de gran reserva:

—Es un señor muy influente. Es diputado. Se llama Xirau Palau...

L'endemà, a tres quarts de nou en punt del vespre, varen presentar-se catorze flors del mal al Café de Correos demanant pel diputat senyor Xirau Palau. Aquest, que feia tranquil·lament l'aperitiu va haver de fugir precipitadament per una porta lateral, mentre els cambrers comentaven facciosament:

—Caramba, con esos catalancitos... que falta de seriedad!

LA COLLA DE LA GANA

—I ara, Segura, que fas un miracle?

—No, don Alfons, no. Com que m'han agafat el vicari, ara els envio un ocell de pau...

Per fi han arribat!

Tot arriba en aquest món i, contra el que alguns començaven ja a desesperar, també han tornat els parlamentaris catalans que anaven a Madrid a portar l'Estatut.

De primer, semblava que la solemne arribada a Barcelona tindria lloc el dijous. Però al·lú va fer notar que el dijous, les famílies solen tenir costum d'anar al cinema i, per tant, la brillantor de la rebuda se'n ressentiria. Aleshores ho varen deixar pel divendres, però no va mancar qui va recordar que el divendres, posat entre el dijous i el dissabte, és un dia trist, que no convida a les expansions. La cosa s'ajornà pel dissabte. Però el dissabte, com que l'endemà és diumenge, tothom deixa les coses per al dia següent. Aleshores s'acordà que l'arribada tingués lloc el diumenge al matí.

—El matí, el matí!—rondinà en Campalans—Trobo que té un aire clerical. A més, com el dissabte la gent perdien la nit, resulta que es lleven tard o, el que és pitjor, van a banyar-se. Definitivament, l'arribada fou a la nit, amb l'èxit que tots sabem. A l'andana de l'estació de França es desenvoluparen escenes enternidores. Els diputats expedicionaris gairebé no reconeixien llurs fillets (pobrets!) Tot eren exclamacions:

—Oh, com ha crescut!

—Mira, mira, la nena, ja sap caminar...

—Etcètera. En Ventura Gassol tornava amb els cabells blancs i el seu germà polític, Puig i Ferrater, ja els tornava a tenir negres.

Varem preguntar al senyor Riera i Puntí:

—Què? Com està això de l'Estatut?

—L'Estatut... què? De què diem-hi en parla, ara...

—Sí, home! L'Estatut, en Macià, Catalunya...

Fins aleshores no varen animar-se els bigotis del senyor Riera:

—Ah, sí, home! L'Estatut! Molt bé, home, molt bé! Ja no hi queia. Fa tant temps, de tot això...

El monument a Pi i Margall

Ens fa tot l'efecte que no estan ben orientades les negociacions que es treballen per l'Ajuntament, adreçades a solucionar l'eterna qüestió del monument a Pi i Margall.

L'equivocació consisteix en pretendre que el monument hagi de fer bonic. Com! És que ha passat tant de temps des de l'inici del projecte, que ja hem oblidat la finalitat que perseguíem?

Si és així, sigui'ns permès de refrescar la memòria dels que han de resoldre el cas. La idea que va presidir l'erecció del monument va ésser de batre el record barceloní de monuments llejts i disgraciosos; pensament més difícil del que sembla de posar a la pràctica, ja que la nostra ciutat galeja els d'en Pitarra i d'en Clavé i tants d'altres menys famosos o vistes, però ni gota menys horribles.

Vet aquí com s'expliquen aquell núvol de pedra entre columnes elefantines; tota aquella població de l'edat de pedra que entrebanca l'estructura del monument megalític i paleolític; aquella algaria vertiginosa i aquell bust tan sapat per poder resistir les emanacions del fum convertit en pedra.

Ara que, a l'última hora se'ns ha dit que l'autor de la cmona de pasqua, senyor Blai, n'està d'allò tan satisfet. Si és així nosaltres l'en castigarem substituint el bust de don Francesc pel seu propi, i alçaríem el monument aquell dia que Déu vulgui que no arribi mai.

LA BORSA LAVIDA

Capellà a la Biscaïna, 3'12
S. A. 0'50
Obras de Deusto, S. J. 1.000'00
Estatuts Catalans...
Andalusia en Barcelo-
na (C. N. T.)... 25'00
Gassol, Regàs i Re-
gassol... 95'00
Les accions del Nord han experimentat una gran baixa d'ençà de la suspensió de les operacions de la Borsa de Vitòria. Ara les operacions s'haurien de fer al camp, i això sempre dóna un xic més de feina.

amb el cor a la mà.

LA CIUTAT DE LA PAU

M. Henri Oger, aquell senyor francès que, no sabem per quins set sous, vol fer de Barcelona la Ciutat de la Pau, va veïr de París recomanat a en Fontbernà.

—Què tal és, aquest xicot?—va preguntar, abans, a en Joan Alavedra, redactor en cap de L'Opinió.

Es lloga cotxe

Cotxe municipal, luxós, en magnífic estat, que actualment es troba a Sant Celoni, en disposició a emprendre un viatge al sud de França i que no pot ésser emprès per indisposició de la meua senyora, llogaré a preu de taxi amb un descompte del 20 % sobre el preu marcat. — Adreçar-se a C. G., Generalitat de Catalunya, Barcelona. — Preferible que l'oferidor sigui correligionari

L'Alavedra, és clar, va dir-li que era molt intel·ligent. I ja tenim a M. Oger a la recerca d'en Fontbernà. El troba i li explica els seus grans projectes. I, davant la seva inaudita sorpresa, l'home dels Cent Homes, li contesta així:

—La paiz? M... la paiz! Aquí estem per la guerra.

I acompanyant el gest a la paraula, es va treure de la butxaca una pistola com uns tres quartans.

Segona part

L'endemà de l'escena que acabem de relatar, M. Henri Oger anava a trobar a en Joan Alavedra a L'Opinió i li deia, els ulls fora del cap:

—Aquest Monsieur Fontbernà que varen recomanar-me, és boig, però boig de tancar!

Deu minuts després, entrava a la Redacció en Fontbernà. I, encarant-se amb l'Alavedra:

—No me n'envieu més de ximplers com aquell d'ahir! Està guilat com una cabra!

I l'Alavedra reia, reia...

NOGUER I COMET...

El governador de Tarragona, senyor Noguer i Comet va fer la visita reglamentària al ministre de la Governació, senyor Maura. Aquest el va rebre amb cara de pocs amics i va dir-li, de bones a primeres:

—Hasta ahora, el sindicalismo no ha entrado aún en Tarragona. Como entre, le cuelgo a usted de un poste.

Davant d'aquestes amables reflexions, el senyor Noguer i Comet va sortir esverat i ho va anar a contar cuita corrents al seu amic Marcellí Domingo. Aquest s'hi va fer un tip de riure i va aconsellar-li que no s'ho prengués massa a la valenta.

—Oh!—va insistir el governador de Tarragona—és que m'ha posat en una situació que era per dir-li: Noguer i Comet; este es mi cuerpo.

SUPLICI MUNICIPAL

Els regidors senyors Ventalló, Comes i Pellicena han estat designats membres d'un jurat que ha d'escollir un músic de flauta per a la Banda Municipal.

Els aspirants al càrrec són molts i els pobres regidors s'han de passar un parell d'hores cada dia escoltant concerts de flauta.

—El pitjor del cas—deia en Pere Comes—és que ja em comença d'agradar...

EN BARANGÓ DIU QUE NO TE RES QUE VEURE AMB EN BERENGUER

El senyor Barangó-Solís ens ha tramès una lletra dient que ell no és autor de «València».

En efecte, «València» és del mestre Padilla (a cadascú el que sigui seu). El títol exacte de la producció del senyor Barangó-Solís és «Un movimiento revolucionario: de los sucesos de Ciudad Real al proceso Sánchez Guerra». Es tracta d'un opuscle ben insignificant: una mera complicació de retalls de diari sense fregar ni amanir. Tan solament a l'últim capítol, no sabem per què, hi ha uns

pàl·lids elogis a la Dictadura. Tot plegat dóna la impressió d'una petita passejada per una invisible maroma i l'autor fa més aviat l'efecte d'un murri que d'un fanàtic del general Primo de Rivera.

Queda complagut el nostre gentil comunicant.

EL CAS VILALTA

«¿Qué fan els nens?...—Els nens callen.»

Però a desgrat d'aquesta advertència, el tinent d'alcalde senyor Vilalta seguia esgaripant sempre que li n'abellia el cor. Els senyors Casanoves i Comes no tenien prou mans per treure'l d'aquella galleda que hi ha al bell mig de l'hemicle del Consistori. Decididament, el noi Vilalta havia nascut per a peix «sireno» o bé «condino».

«Doncs, que s'hi quedi!», han dit els dirigents del partit.

Però encara no se'n sap l'última paraula; pel que pugui ésser, el senyor Vilalta pensa llogar el pis del company Campalans, el qual té un brollador al menjador, el costat mateix de la taula. Així podrà ficar-hi els peus, tot dinant, entre les postres i el cafè.

...Però, és veritat que l'han tret del partit?

LA CABELLERA D'EN GASOL

Joan Ferragut d'El Mundo Gráfico, establiment comparacions és un peix que es porta l'amaniment. Ara, amb motiu del famós viatge de l'Estatut a Madrid, s'ha agafat a la glorificada cabellera del germà Gasol per acabar d'una manera espectacular un dels seus articles. Diu:

Hasta la melena del lugarteniente de Maici, señor Ventura Gassol, (aquesta esse final, és un obsequi del senyor Ferragut) se reduce mucho con la proximidad. Por las fotografías parecía una melena cre-

pa, leonina, formidable, espectacular. Y nada de eso, señores; es una mata de pelo soportable. El gran don Ramón del Valle-Inclán la tiene más larga...

Home, Ferragut, francament... posats a fer cordialitat, potser en farem un gra massa...

I EN MARCEL·LI DOMINGO, QUÈ?

Si n'hi ha, encara, de feina a fer! Les panteres cavernàries aguanten, fermes, la majoria de les seves posicions. Mireu, si no, els noms de les estacions del carril de Tortosa a La Cava: Creu del Peiró, Santa Cándida, Campredó, Font del Quinto, Amposta, Jesús i Maria, Sant Jaume, L'Església, La Cava.

Amen!

LA GRAN SOLUCIÓ

L'Estatut segueix a l'ordre del dia i la qüestió de l'ordre públic no és pas de les que preocupen menys.

—Desenganyeu-vos!—deia un personatge «cordial»—a Madrid voldran controlar-lo d'una manera o altra.

—Això rai, és ben fàcil—féu un «concordial»: tot consisteix en fer les «parejas» mixtes, o sigui: un policia nostre, i un policia d'ells; un de nostre i un d'ells, etc. I l'un, que vigili l'altre.

—Bé, però, ¿qui la manarà aquesta força?

—Ningú: se'n encarregarà la radio.

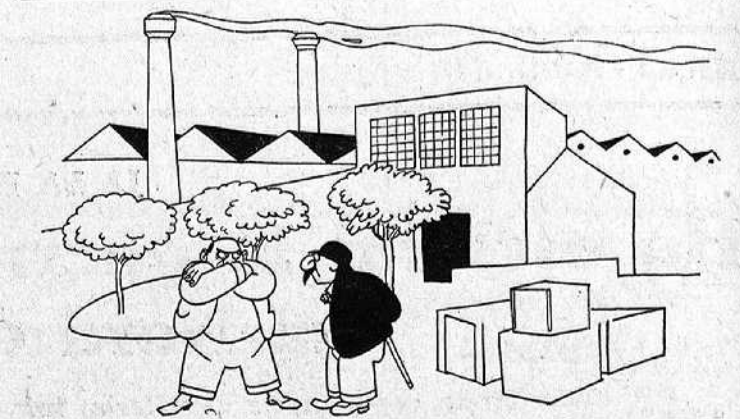
EL RADICAL NO HO ENTEN

Miquel Oller, de l'Esquerra, és l'únic regidor obrer que hi ha a l'Ajuntament. El ciutadà Oller és metallúrgic i, com a tal, ja fa unes setmanes que està en vaga.

Com que és el primer cas que es dóna de veure un regidor declarat en vaga, alguns companys seus del Municipi, mig per homenatjar-lo, mig peraju-

dar-lo, volien fer-li una suscripció. En saber-ho, un prohom radical va exclamar, tot sorprès:

—I ara! ¿Es regidor, i encara no en té prou?

—I doncs, com van aquests negocis, senyor Gatuelles?

—Malament. No hi ha manera que els obrers se'm declarin en vaga.

EL RADICAL HO ENTEN

Els temps són dolents i l'ofici de regidor, com tots els altres, se'n ressent. Deu ésser per això que uns quants consellers municipals tenen el propòsit de demanar que es don-

Hem tingut un mal somni: que en Ventura Gassol s'havia afaitat la clepsa.

guin dietes als regidors. La proposició, si no fos que en Casanoves s'hi va oposar, ja fa dues setmanes que estaria presentada.

Per on resulta que, en lloc de cobrar dietes, els pobres regidors estan a dieta.

—I que s'espavilin!—deia en Giralt, ple de bon sentit.

DEU-NOS AIGUA!

Un dels grans problemes de Reus és, com se sap, la manca d'aigua.

—Però, la culpa és seva...

—Per què?

—Diantre! Tenien un Aiguader il·lustre, i el van deixar marxar...

Com estiuegen els nostres comunistes

Cal reconèixer les excel·lències del comunisme, almenys pel que es refereix als comunistes. Aquest estiu es veu prou clar: mentre els burgesos s'han de passar la temporada a ciutat, estudiant «bases» i suant de calor i d'angúnia, les teories comunistes permeten a llurs adeptes de passar-s'ho d'allò més rebé.

Andreu Nin estiueja a Calella de Palafrugell, i Maurín i Miravittles, amb llurs calces blanques, són l'encís de la brillant colònia de Sitges i Terramar. Veient passar tant l'un com els altres, ningú no podria creure's que es tracti d'uns enderrocadors socials rabiosos, sinó del burgès més ben menjat i panxa-ampla.

Però, no ho dubteu; això, per a ells, representa un sacrifici formidable. Pel seu gust, anirien bruts i deixats, tal com el comunista es presenta a la imaginació aclaparada del senyor Esteve. Això és llur ideal.

I mentre no arriba, almenys l'assoleixen ells. Car, per comunista que hom sigui, no pot oblidar allò que la caritat ben entesa comença per un hom mateix.

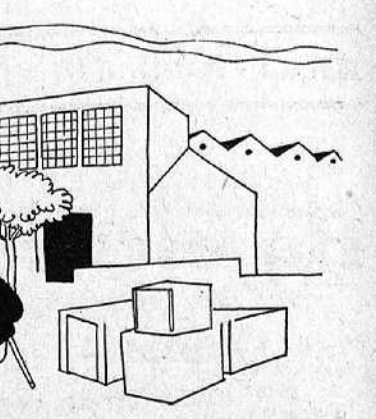
Per altra banda, cal divertir-se d'aquí a quan arribi el comunisme; prou mal-de-caps que aleshores tindran.

A més, hem visitat en Maurín, el més enraonador de tots, i ens ha rebut vestit amb un païama de seda i ens ha declarat el següent:

—La primera providència que cal prendre per a començar la revolució és dotar de tota mena de confort els revolucionaris; imaginis: ja seria prou que, a més de la lluita social, haguéssim de malaganyar moltes energies nostres en la baralla contra les incomoditats quotidianes. I cal! rigui's dels revolu-

Els quaranta mil duros d'en Samblancat

El Be de vegades és una mica criatura i es creu tot el que li diuen. Però, això, quan ara farà uns quinze dies el senyor Sant-blancat (ora pro nobis!) va anunciar solemnement en sessió municipal que revelaria, dintre el termini de vuit dies,

—I doncs, com van aquests negocis, senyor Gatuelles?

—Malament. No hi ha manera que els obrers se'm declarin en vaga.

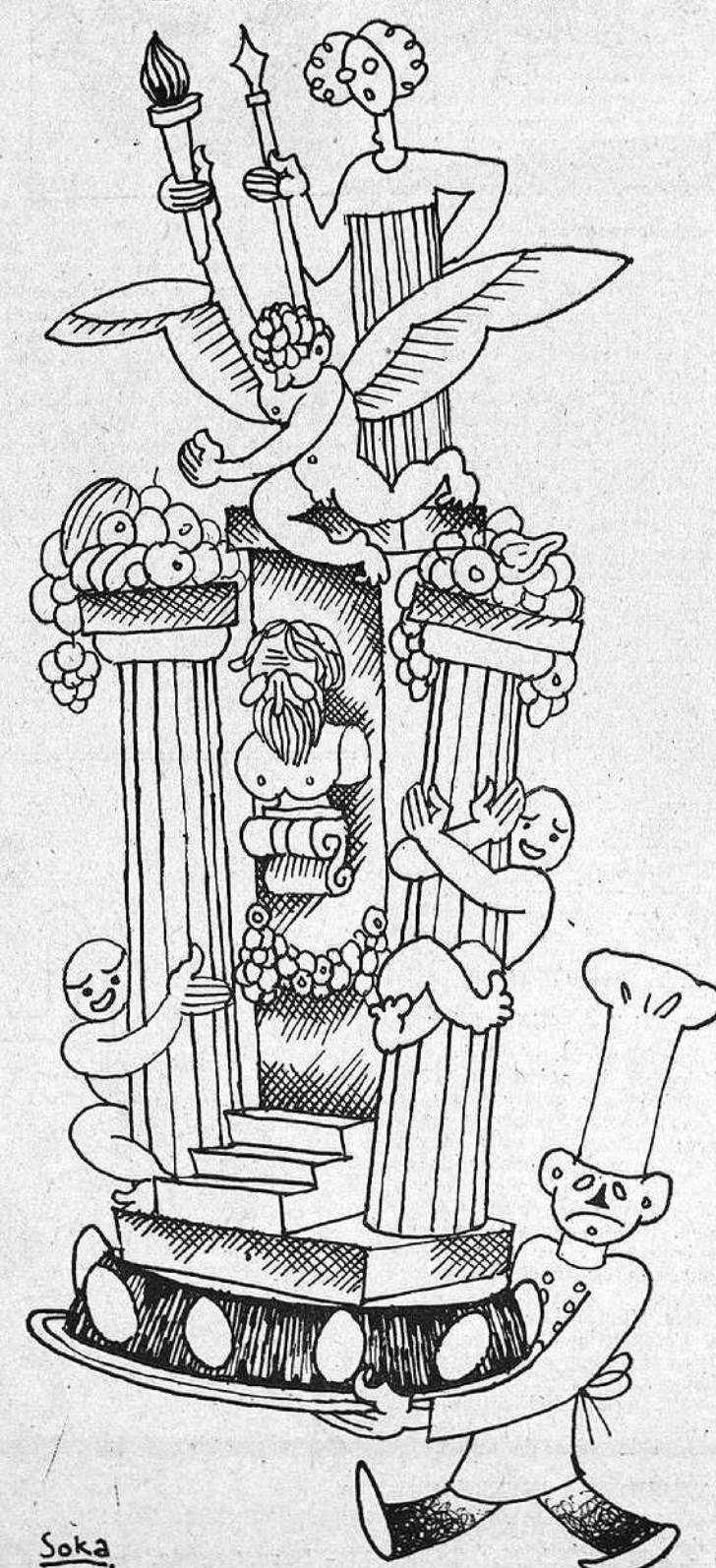
qui era un subjecte que havia fets fonedissos quaranta mil duros de l'Ajuntament, el Be s'ho va creure de mig a mig.

I no tan solament això, sinó que, àdhuc, va tenir el candor d'alegrar-se'n. És clar que amb quaranta mil naps l'Ajuntament no en té per res; però sempre, si es recuperaven gràcies al senyor Samblancat, en treuria la Casa Gran per pagar una setmana d'automòbils per als regidors i llurs parents fins a la quinta generació. D'aquí que ens semblés tan interessant l'anunci del regidor que diem.

I ara resulta que no ens ha dit ni ase ni bestia; sinó que va callant com un mut. Passen els dies i ja no són els quaranta mil, sinó ni l'autor del roboratori, que no surten. Nosaltres ja passaríem per perdre els diners; però, tafaners com som ens mortifica una pila que hagin defraudat les nostres curioses esperances.

El que té ésser criatura i refiar-se de les paraules dels senyors de cara formal! Es veu que el senyor Samblancat, quan parlava, estava de barrila; però nosaltres no vam saber-nos-en adonar.

EL MONUMENT A PI I MARGALL

Soka

—I bé, senyors: on la deixo aquesta mona?

«EL BE», OFÈS

Sortint al pas d'una baixa maniobra

Era d'esperar que els èxits d'El Be Negre i que la magnífica carrera política que acabava d'emprendre el nostre líder, senyor Pociello Forradellas, haviem de congregar al nostre voltant el núvol espès i lamentable de les enveïes, les petites passions i les misèries més baixes. Nosaltres ens en fèiem càrrec, i esguardàvem l'esvenidor amb el somriure als llavis. (Oi, Pociello?)

Però, sempre hi ha un però, mai hauríem sospitat que la migradesa de sentiments arribés a uns graus de concepció com dels que acabem d'ésser víctimes. S'ha dit—sí, senyors: s'ha dit—, i s'ha repetit—sí, senyors: s'ha repetit—que el senyor Ramon Pociello Forradellas NO EXISTIA NI HA VIA EXISTIT MAI. Com vostès poden comprendre, davant d'aquesta infàmia, d'aquesta vil calúmia, El Be Negre no té més remei que abandonar el seu posat tradicionalment mansoi i posar-se com una fera—exactament: una fera—Ah!, si en els moments en què perilla l'essència mateixa de les nostres conviccions i de la nostra existència, no reaccionéssim així, ah!! L'Imperi Romà se'n va anar en orris per una feblesa d'aquestes, ves.

Els nostres enemics, després de sembrar jesuíticament en l'ànim de la multitud el dubte angosiós sobre l'existència real del senyor Pociello Forradellas, encara no n'han tingut prou. Amb una perfídia que no sabem com qualificar, han arribat a insinuar que el nom gloriós de Pociello Forradellas era una broma QUE ENS HA VIEM INVENTAT!! Ah!, deu vegades ah!

Refets de la incommensurable sorpresa, per no dir la ràbia—sí, senyors: la ràbia—amb què ens va aclairar la vil insidiosa, avui venim amb l'ànim tranquil, ferma la veu, serena la mirada, a posar les coses en son lloc. ¿Què en Pociello Forradellas no existeix? Ja, ja, ja! (Mirin: fins i tot riem).

Ramon Pociello Forradellas, en l'actualitat

Per una d'aquelles paradoxes que la Providència es plau de tant en tant a disposar, la canalla agressiva contra el nostre líder ha vingut en el precís moment en què aquest ha estat a punt de fusionar el P. O. R. C. amb la Lliga Regionalista. Aquesta maniobra magistral, que hauria estat el coronament adequat a la vida, encara jove, però tan fàrcaida ja de fruits saborosos com la del nostre gran estadista, no s'ha arribat a realitzar, perquè nosaltres, en tenir-ne notícia, ens vàrem llançar materialment als peus de l'home que és el nostre far i guia:

—Pociello, que ens portes en ganyats!

—Pociello, no ens facis això!

—Pociello, no ens abandonis!

—Pociello, mira com ens fas patir!

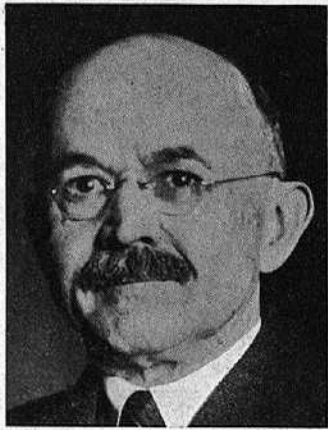
I en Pociello, amb les llàgrimes als ulls, i amb un gest d'aquells que la història no oblidarà, va dir:

—Be Negre, estigues tranquil: hem nascut junts, i junts morirem. La unió fa la força. L'Estat s'ocorre jo. Dejad que los niños se acerquen a mí. Cuarenta siglos ens contemplan. ¿Qué es la vida? Una ilusión. Alea jacta est. He mort el llop! He mort el llop! La dona és mòvil. Más vale honra sin barcos que barcos sin honra.

I tot aquest pou d'emoció, dit això, com aquell qui res, amb un aire tan natural, tan assenyat, tan català!

Però deixem-nos d'entendiments i anem al gra. I el gra, en aquest cas, és en Pociello Forradellas.

Si el que hem dit encara no és suficient per convèncer el més incrèdul, honorem aquestes ratlles i aquestes pàgines amb el retrat del senyor Pociello, tal com és ara, tal com el coneixen els escassos privilegiats que han tingut la sort de poder copsar de la vora tot l'encís d'aquest home que fuig de les exhibicions i evita l'entusiasme popular que forçosament despertaria la seva presència, amb una modestia que l'honora. Publiquem, també, un retrat de com serà en Pociello d'aquí quaranta anys—petit true periodístic molt en voga al Canadà i que els iniciats d'aquí sabran apreciar en tot el seu valor.

Ramon Pociello Forradellas, d'aquí quaranta anys, quan estarà a punt a punt d'entrar a la posteritat

Finalment, renunciem a treure partit dels innombrables testimonis que se'ns han ofert. Direm, només, que diverses empreses comercials, donant una severa lliçó als escèptics, han ofert al nostre líder avantatjosos contractes perquè aquest acceptés fer la propaganda de llurs mercaderies. Si el nostre home hagués volgut, els diaris anirien plens d'uns anuncis que dirien Pociello fuma cigarretes Lucky Strike, Moltfort's són els mitjons d'en Pociello, Abans de ficar-se al llit, Pociello Forradellas beu sempre un vas de Salfrut, etc.

Però la política és la política i els homes que es deuen al país no tenen pas, què diantre!, l'ànima de cupletistes.

Un èxit personal del senyor Bertran de Quintana

La gran sort que els homes de la República toquen de peus a terra que, si no, no sabem pas on aniríem a parar. Citarem, per exemple, el cas dels famosos roboratoris dels Hotels de la Plaça d'Espanya.

L'anterior Ajuntament, amb aquell afany de grandeses tan característic dels darrers puntals de la Monarquia, havia valorat els objectes i materials extrets dels esmentats hotels, en 1.400.000 pessetes. La gran sort que l'expedient a cursar en virtut de la denúncia que va fer-se ha caigut en mans del valent regidor, senyor Bertran de Quintana, el qual, com tot hom sap, s'ha especialitzat heroicament en projectar una llum netament revolucionària sobre tots els assumptes foscos i tèrbols.

El senyor Bertran de Quintana, amb un esperit d'economia que tots els ciutadans dignes d'aquest nom sabran agrair, ha declarat en el seu informe que el desaparegut als Hotels de la Plaça d'Espanya no val un milió 400.000 pessetes, tal com s'havia dit capriciosament, sinó 12.000 i encara gràcies.

I finalment, cal sortir al pas de les solapades al·lusions a què es lliuren alguns mal intencionats, pel fet, tan natural amb aquestes coses, que l'afer estigui encallat al jutjat. Aquesta lleugera paralització no és deguda a altra cosa que el senyor Bertran de Quintana, no content encara del seu informe i sempre disposat a superar-se, està mirant de descobrir si les 12.000 pessetes poden rebaixar-se fins a 470, el qual, dit sigui confidencialment, sembla que és el veritable valor dels quatre estris que varen desaparèixer en els Hotels de l'Exposició.

ELS BENS FLORALS

La balada de Montjuïc

Montjuïc, castell sinistre,
botxí de la nostra gent,
ara et castiga el ministre,
i com! donant-te al nostre Ajuntament.

No t'ha valgut saber batre's,
ni barret de general:
l'han fet tornar, com tants d'altres,
un modest empleat municipal.

I qui sap si amb mà frisosa,
en Rubió i Tudurí,
d'aquesta mola orgullosa
te'n farà unes escoles i un jardí.

O les teves bateries,
ignorants del català,
faran salves tots els dies
quan es llevi del llit en Macià.

O com una vulgar Torre
del Putxet o del Masnou,
vindran a fer-hi la gran «gorra»
mants regidors que mai no en tenen prou.

I allí on finí la història
turbulenta d'en Ferrer,
es lliuraran a l'eufòria
acompanyats dels nens i la muller.

Serà el cor que se'ls emporta
a ingressar dins el castell
i tancar ben bé la porta...
...I tornaràs a fer l'ofici vell.

Hem de fer present als amics que ens trameten notícies per aquesta secció, que els originals, perquè puguin ésser publicats en el número en curs, han d'estar en el nostre poder per tot el dijous, el més tard. (Després d'escriure aquestes ratlles, tan sobries i administratives, El Be ha estat calurosament felicitat pel seu líder, senyor Pociello Forradellas.)

VALLS

Diumenge passat va celebrar-se, amb tota solemnitat, la processó de Sant Joan. La cosa ha anat una mica endarrerida, com vostès poden veure.

La processó, naturalment, va anar per dintre. La precediren els gegants de la vila, Navarro i Reverter. Portava el penó el senyor Acido Sulfúric. El rector, de natural prudent, no va assistir-hi i fou reemplaçat pel vicari general de l'Ajuntament, senyor Martí Sabata. Feia d'escoll el senyor Farré Bella, i portava un uniforme blau cel que era una monada. No va posar-se ruquet, perquè va dir que no calia. Finalment, la junta del C. N. T. (Club Nàutic Troneres) presidia solennement. Els agents provocadors que, presidits pel senyor Caylà, estaven amagats per alguns recous, es sentiren dominats per la pietat de l'acte. A aquestes hores, ja hi ha qui parla de miracle...

BADALONA

Ja es coneixen dos dels set personatges que en el passat referèndum votaren contra l'Estatut.

L'un és en Josep Parés, administrador del senyor Ventós-Mir. L'altre és el senyor Follada (a) Nets; quan al primer, no hi ha res a dir. És un cas de conseqüència. L'altre, és aquell senyor que un dia, estan al cinema contemplant un film en el qual un dels personatges emmetzina el contingut de la copa en què ha de beure un altre, es dirigí a la seva senyora, cridant, i li digué: —Mira, mira noia. Ara li dona pocilga...

Els pupins locals han sofert una metamorfosi admirable. Quan caigué la primera dictadura es convertiren en Circu-

lo Democràtic. Quan es proclamà la República esdevingueren Circulo Democrático Republicano. I ara que veuen el lerrouisme governamental s'han proclamat Centro Republicano Radical del Distrito IV.

Esperem que d'aquí pocs dies aquell rètol que tenen al balcó sofrirà una nova modificació. Si les coses anessin malament, no ens estranyaria veure'ls convertits en una entitat ocellera.

REUS

El diari Foment en els seus moments d'oci que, són llargs, té cura de despatriar a Les Circumstàncies. Aquest para el cop amb una mitja verònica del seu redactor en cap. Tot plegat agafa un aire europeu i sibiric.

La causa d'això, té, però, un fonament sòlid.

Foment és dirigit en una casa alegre de les de millor nota. Les Circumstàncies en canvi, són inspirades a l'Institut Pere Mata.

Al «Cafè de París» es venen accions de la «Xanxo Pujol i Companyia» a preus irrisionis. Adquirir-ne; en èpoques d'eleccions és un paper segur.

TERRASSA

Fragments d'una fulla cursada pels vaguistes metallúrgics i llaurers:

...bases que no pueden ser más modestas, pues en ellas no pedimos los talleres, aunque de derecho nos pertenecen...

Si les nostres dades no fallen, sembla que el vespre de la publicació d'aquesta fulla, foren cinquanta-set els senyors de Terrassa que no varen sopar. De totes maneres, la modestia dels metallúrgics ha produït entre les forces vives un efecte excel·lent.

DARRERA HORA

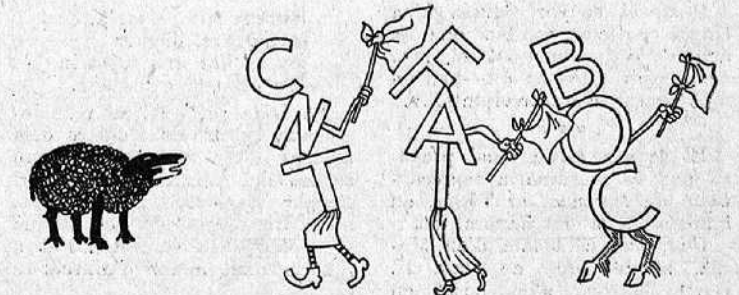
Els drames de l'amor paternal

A causa de les enormes economies que els actuals regidors han introduït en el pressupost municipal, moren dos d'ells víctimes del compliment de llur deure

Primeres notícies. — Ahir va circular per la ciutat amb una gran rapidesa, la notícia de la mort dels regidors Grisó i Salvat, víctimes d'un accident d'automòbil. En els cercles de curiosos que promptament es formaren per les Rambles, es deia que la causa del terrible accident, va ésser degut, al mal estat en què es troben els cotxes municipals. Hom va intentar formar una manifestació, per tal de protestar contra la imposició, d'obligar als regidors a viatjar en els inservibles cotxes de l'Ajuntament.

Reposin en santa pau, els honorables ciutadans, víctimes del compliment de llur deure.

N. de la R.—Ens comunica la Casa concessionària dels cotxes municipals, que la notícia de la mort dels ciutadans Grisó i Salvat és absolutament falsa. El cotxe en el qual viatjaren no tan sols no sofrí la més lleu interrupció sinó que transportà deu persones (ciutadans, familiars, veïns) en lloc de sis que és la seva màxima capacitat. L'única vegada que el cotxe es

«EL BE» saluda engrescat l'aparició de tres nous partits d'ordre

Fidels al nostre lema de servir al públic, el nostre cap polític senyor Pociello Forradellas va enviar-nos al lloc del succés.

Al lloc d'autos.—Allí sorprenent al reporter, una escena que renunciem a descriure, per tal de no horroritzar als nostres lectors. Serà suficient manifestar, que jeien en aquell lloc, esperant l'arribada del Jutge d'Instrucció, els cossos dels polítics abans esmentats, el del xòfer, i el d'un pobre home que passava per allà casualment.

Requerida una de les novelles vídues, va manifestar que els regidors Grisó i Salvat, tenien llurs fills, estudiant en una de les colònies escolars que organitza l'Ajuntament. Aquell matí, com feien sovint, havien pres un cotxe municipal per anar a abraçar a llurs filllets, i en aquell terraplè, trobaren l'etern repòs. La pobra dona bullia en santa indignació, i costà qui sap lo, convèncer-la de pujar novament en un cotxe de la ciutat, per tornar a Barcelona, ja que afirmava rodona, ment, que més s'estimava fer-ho a peu.

Correspondència

Ros.—Està bé. Allò que se'n diu bé.

Alentorn.—Persevereu, persevereu...

Paianous.—L'honor és nostre... I esperem que no us desanimareu.

El G. de l'Anarquista.—El nostre criteri és que no surti res signat. Moltes gràcies per tot el demés.

Argos.—Home! Però si vós sou un be negre com una casa!

Genoveva.—S'equivoca, senyoreta: en Pociello Forradellas és casat.

Cortsenc.—Es en Samblancat, ja us ho direm.

X. Z.—Massa amable! No ens abandoneu. Records a en Prim.

Rosa Maria.—Que hem oblidat els Xiraus Palaus? I ara! Quines coses de dir!

Benal.—Voleu saber qui som? Però si ja ho sap mig Barcelona!

Màrius.—Podeu escriure aquí directament. És per això, precisament, que publiquem en cada número la nostra adreça. Val més, però, que envieu notícies exactes.

El Noi Gran.—Ja us considereu com de la casa.

El del Manifest P. T. P.—Com veieu, n'hem tret partit. Benet.—I ara, ¿tampoc us contestem?

Confidencial.—Coses com les que envieu són les que més ens convenen. Persevereu!

Rius.—Interessant, interessant...

Ester.—Aquestes coses no-més podem dir-les particularment.

Elissend.—Va bé.

Tost.—Això, veieu, ja està millor.

Urbano de Canaletas.—Sí: se'n poden enviar més.

Numerats.—Teniu tota la raó.

EL BE...F A LA MODA

Receptes de plats refinaats

Escudella de carabassa

S'agafen les freixures d'un Pich i Pon de bona raça. Es deixen a sol i a serena durant tres dies i tres Noces. Després s'emboliquen pulcrament amb una sotana de Rector—en preferència el de Sant Josep Oriol—i quan el paquet comença a fer tuf de gorro frigi, es trinxa i es tira a petites diòcesis dintre d'una olla mig plena de suc de propietari. Es posa al foc, i quan comença arrencar el bull, s'hi tiren quatre fulles ben comptades de juliuret i tres dotzenes de pèls de bigotis d'un Mariano. Es recomana, sobretot, rebutjar tots els pèls que siguin tenyits de negre.

B. O. C. a la russa

S'agafen un obrer i un camperol de cabells arrissats. Es fixen dintre d'un Bloc «Manenica», i es ruixen amb set litres i tres petricons de petroli que no sigui refinat. Es fa coure, tot plegat, amb foc d'encefalls durant tota la Quaresma. Aquest menjar s'acostuma a servir amb un plat quinquennal.

Farcit de carbassons

S'agafen un Brau de Lijó o de Solsona que parli l'anglès i un Paco del Marroc o de Madrid que porti elàstics verds. Es deixa reposar durant set anys i mig en un Govern Civil apropiat.

A part es prepara una salsa de Tudurís i es fica tot dintre d'un timbal. Es deixa amb poc foc el temps suficient fins que algun del Tudurís canti. Si després de nou hores encara no ha cantat, s'agafa un Vachier per les fulles pintat d'un color únic—blau, groc i negre—, ben ruixat de menta i es tira dintre del timbal. Quan comenci a fer sup-sup es treu del foc i ja es pot servir. Advertim que el plat és bastant indigest. Les persones d'estómac delicat faran santament de no menjar-lo.

Llubarro a la Pellicena

S'agafen quatre darrers puntals de la Monarquia en bon estat. Es pelen ben pelats i se'ls treu tot el suc i altres vergonyes. Es tria un bon Llubarro Costabellà pescat en el safareix de la Via Lletana, 30; i se'l sala ben saladet. Després s'agafa una gallina del Prat de Lluçanès que pongui ous. Amb aquests ous Ferrats i Mayorsals s'arrebossa el llubarro i es tiren al foc els quatre darrers puntals.

MOLT

La nova empresa del «Foment del Teatre Català» començarà d'actuar al Teatre Goya el dia 4 de setembre, sota la direcció de l'Enric Guitart (pare)—l'Enric Guitart, fill, no sabem on para.

El «Foment del Teatre Català», per no desdir del seu nom, el «Foment del Teatre Nacional», sembla que es disposa a no mirar prim. Així ho fan suposar, almenys, les següents paraules que el noi Àlvaro deixa anar l'altra nit en plena Rambla:

«Aquesta gent —deia— van molt ben orientats: donen un rès de préstec als actors. Creieu-me: em tenen el cor robat.»

Quan el senyor Canals n'ha tingut notícia, sembla que ha arriat ostensiblement el nas. «No sé per què —ha dit— han de mal avarer els comedians...»

El senyor Adrià Gual prepara una extraordinària representació de *Nausica*, al Tivoli, en homenatge a la Generalitat.

Com que es tracta d'en Maçà, sembla que en Pere B. (be!) Tarragó s'ha posat en contacte amb Sant Pere per mirar que, malgrat que la cosa sigui d'en Gual, aquell vespre no blogui.

Dien que Sant Pere s'hi ha compromès formalment. De totes maneres, existeixen seriosos temors que aquesta representació de *Nausica* aconseguirà el que no han pogut fer ni la F. A. L. ni els catòlics navarresos. És a dir: la guerra civil.

Cal tenir molt present que quan l'Adrià Gual va anar a París amb en Davi per fer el *Misteri de dolor* en esperanto, va declarar-se automàticament, la Guerra Europea.

Sabem de bona tinta—EL BE NEGRE és així—que l'Enric Borràs no farà temporada al Teatre Espanyol, de Madrid, amb la Xirgu i en Calvo, tal com s'havia dit.

Sembla que aquest darrer—en Calvo—s'ha desdit en saber que en Jaume Borràs havia declarat, a tota veu, que aquesta companyia li feia l'efecte de tres cegos que s'haguessin reunit per demanar caritat en una cantonada.

Per distreure's del disgust, l'Enric Borràs va organitzar un «bolo» d'els Vells, per dijous passat. Va contractar la gent en Tresol, que és el representant més vell d'Europa; i va llogar, amb un sentit perfecte de la realitat, els còmics més vells que li vinguessin a mà i, per tant, no cal dir-ho, el galan jove més vell de Catalunya. En dir que l'actor més jove de la troupe era en Cervèra, ens sembla que ja estarem entesos.

Per on resulta que, a les seves velleses, l'Enric ha fet els Vells més vells que s'han fet mai.

«Abaix el teatre burgès!!!»
«Visca el teatre del proletariat!!!»

Així acaba el Manifest a l'opinió pública que ha escrit el Comitè Directiu del Teatre del Proletariat, el qual, segons manifestació pròpia, es proposa «implantar a Catalunya un Teatre essencialment obrer i obrerista, que respongui al seu esperit de classe». Després, diuen que vénen a lluitar contra les teories burgeses i menestrals de l'art dramàtic.

Excel·lent!
D'aquí endavant, doncs, o béint a les amables suggestions dels apòstols del teatre proletari,

tari, les obres del repertori català seran sotmeses a unes lleugeres variacions que les deixaran com noves, és a dir: completament d'acord amb les més recents teories dramàtiques.

El «Manelico» de Terra Baixa ja no serà un pastor, sinó un obrer camperol que despatxará amb una «Star» al «Sebastià», el qual vindrà a simbolitzar una mena de monstre de la reacció, com el nostre Rocío Forradellas, per exemple.

El Ferrer de Tall es declarará en vaga al primer acte i no hi haurà manera de continuar la representació, a no ésser que els hereus d'en Pitarra accedeixin a variar la famosa balada en aquest sentit:

Esmola que esmolà,
fes vagues, daguer
fes vagues que mostrin
que ets ben conscient.

La Dida serà obligada a sindicar-se i tots els traïdors dels drames d'en Segarra portaran carnet del Lliure. L'Auca del Senyor Esteve, naturalment, no podrà representar-se, perquè el protagonista serà deportat a Sibèria molt abans d'arribar-se el teló.

Els personatges de *L'Alegria que passa* seran els de la F. A. L. i els drames d'en Carrión seran representats per esquirols, única manera de fer anar algú al Teatre—perquè cal suposar que els obrers aniran a apedregar-los.

Els Vells no podran fer comèdia perquè el retir obligatori els posarà a cobert d'haver-se de guanyar la vida. El Bon Policia serà enrolat a la Txeca i, per tant, tampoc podrà sortir a l'escenari. I, finalment, en Pous i Pagès si vol seguir escrivint per al teatre haurà de variar el seu nom i dir-se, d'aquí endavant, Pous i Camperol.

«EL BE» FILOSOFIC PENSAMENTS

No s'ha d'ésser supersticiós, perquè diu que porta desgràcia.

Cal estar satisfet del propi destí.

Penseu com seria terrible que nosaltres, que no sabem un mot de Finlàndia, haguéssim nascut precisament a Finlàndia!

No vulguis mai per un altre el que desitges per tu.

Als fills, un acaba posant-els-hi estimació.

Mai hem pogut capir perquè es va donar als duros un valor de cinc pessetes. Si els haguéssim concedit un valor de vuit pessetes cinquanta, hauríem fet un benefici net de tres pessetes cinquanta per duro.

Sembla mentida que una solució tan senzilla no s'hagi acudit encara a ningú!

No us baralleu mai. És un espectacle que repugna, el de dos homes que es peguen. És denigrant, sobretot pel que ha rebut.

Per mantenir la salut, al cos, hem de portar-li la contrària. Que demana aigua? Doncs, donem-li vi.

Que demana vi? Vaja... alguna vegada hem de donar-li la raó...

Si el treball és la riquesa i el diner no fa la felicitat, ja ens explicarem perquè diantre treballam.

L'ALCALDE AMOINAT

—Ja m'ho va dir aquella gitana, que jo moriria atropellat per un tramvia.

El projecte de Constitució

«EL BE», com sempre, és el primer a oferir-ne les primícies

El senyor Jiménez Azúa, amb aquesta calor que fa a Madrid, asua bastant. (I el que escriu aquestes ratlles tampoc no ha suat per trobar el xisto.)

Com que sua molt i no està gaire d'humor, el projecte ha sortit una mica «original», i, certament, digne de figurar a les pàgines d'EL BE.

Ni cal dir que la versió que n'han donat els diaris és del tot fantàstica i absolutament apòcrifa.

Heus aquí un fragment del projecte real (és a dir, republicà):

Art. 1.º España es una República democrática y un si es no es federal.

Art. 2.º Queda rigurosamente prohibida la trata de blancas y bronceadas.

Han desaparegut 30.000 «sin trabajo».

No s'agrairà llur devolució.

Art. 3.º La soberanía reside en el pueblo.

Art. 4.º Al toro que no tome tres varas le serán aplicadas banderillas de fuego.

Art. 5.º El Presidente lo elegirán las cortes. Su mandato durará cinco años. Si se cansa antes puede pedir la jubilación con los cuatro quintos de sueldo. Sus hijas y nietas tendrán el estanco asegurado.

Art. 6.º Los buques que entren con patente sucia sufrirán cuarentena. La desratización se practicará cada semestre.

Art. 7.º Los ciudadanos entrarán en el pleno disfrute de sus derechos políticos a los veinticinco años.

Art. 8.º Las hembras entrarán en el disfrute a los catorce años.

Art. 9.º Queda prohibido disparar cohetes y petardos con ocasión de las verbenas.

Art. 10. España es una nación pacífica.

Art. 11. El Estado no tiene religión, ni cree en supersticiones.

Art. 12. Queda prohibida la blasfemia.

Art. 13. Queda abolida la pena de muerte.

Art. 14. Habrá un verdugo en cada Audiencia provincial. La plaza de verdugo será acumulable a la de consejero de Instrucción pública.

Altra vegada els telèfons no funcionen.

Això vol dir que la vaga telefònica torna a estar solucionada.

Art. 15. Los españoles podrán emitir libremente sus opiniones de palabra y por escrito.

Art. 16. No podrán circular perros sin bozal.

Art. 17. Los españoles serán felices y pacíficos. El uso de arma corta será obligatorio.

Art. 18. Serán disueltas las comunidades de religiosos.

Art. 19. En las casas de leoncinio se observará la jornada de trabajo que fije la Comisión de Ginebra.

Art. 20. Habrá nueve ministerios. Se podrán crear los demás que hagan falta por gobernadores civiles que hayan ejercido mando en Barcelona.

Art. 21. El Estado podrá delegar sus funciones en los poderes regionales, pero se reservará la totalidad de los tributos.

Art. 22. Queda prohibida la mendicidad bajo pena de confiscación de bienes.

Art. 23. La propiedad es una función bajo la tutela del Estado.

Art. 24. En primero de septiembre se alzarà la veda.

Art. 25. No se permitirán los juegos de envite o azar. Quedan tolerados la ruleta, el baccarat, el tute subastado y otros entretenimientos familiares.

Art. 26. Se creará el seguro de paro forzoso y se perseguirá la pederastia.

Art. 27. Los municipios podrán mancomunarse para no hacer efectivos sus créditos al Banco de idem local.

Art. 28. El uniforme de gala será el de diario, con ros y guante blanco.

Art. 29. En lo no previsto en la presente Constitución regirá la Ley de vagos.

!Feu estampillar els vostres bitllets, perquè, si no, no us passarà res!

Si hem d'ésser francs, direm que aquest projecte no ens ha convençut; però, de totes maneres, s'hi veu una gran i pregonosa cohesió de les qüestions vitals d'Espanya. A part de la seva absència de sentit comú, són remarcables el seu desordre i fantasia boja, que el fan, en suma, digne de tota consideració i d'estudi.

Només la mentalitat del Pociello i Forradellas nostrat podria superar les qualitats esmentades; sabem també que el nostre «leader», el qual està prenent les agües als «Baños Romanos» del carrer Nou, de tornada del seu estiu de pensament dedicat a un llarg assaig al seu comentari i esmenes, les quals seran defensades al Parlament per un misteriós personatge, que, quan hagi parlat, no tindrem inconvenient a revelar al nostre públic.

EL LIBE A LES FOSQUES

La Cines va començar amb una gran empena. I va dir que diria i que faria...

Va encomanar a en Segarra que els escrivís un argument, en Segarra va escriure'l, i la Cines no l'ha fet.

Va encomanar a en Soldevila que els escrivís un argument, en Soldevila va escriure'l, i la Cines no l'ha fet.

No va encomanar cap argument a en Paco Madrid, però aquest va escriure'l i, malgrat tot, la Cines no l'ha fet.

I ara, el bon aficionat al cinema es pregunta:

—Què és el que la Cines no farà, la pròxima temporada?

Quan es va reconstruir el Tivoli tothom va estar d'acord en dir que ja era hora que Barcelona comptés amb un bon teatre.

El teatre era tan bo, que hom va destinar-lo a cinema.

Ara, el Tivoli està tancat i no serveix per a res.

¿I si llançéssim l'espècie—falsa—de què és tan i tan bo per a cinema?

Anem a saber, a la millor es decidiria a fer-hi teatre...

Al cinema «Bisbe Urquinaona» fan obres. Hi ha trenta o quaranta obrers que hi treballen.

I UN BE!... L'AGNUS DEI.

Carles Capdevila i Manuel Brunet han anat a Sevilla amb avió.

En Lluís Bosch i Labrés s'ha comprat a París l'últim model de cotilla. Ben entesos, cotilla pour messieurs, com diuen allà dalt.

S'ha vist anant a peu el Paquito Madrid.

En Trabal s'ha donat el seu anyal bany de peus. Ara, que és un solemne bany de peus que dura per tot l'any.

Hom ha tramés al regidor senyor Vilalta un pitet que diu «Come y calla».

N'és tant de llaua el senyor Cabré, que ja ni cap a la Llaga.

Del senyor Serra i Moret ja no se'n parla.

Es que, a l'últim, s'ha vist «sense feina».

El que té anar amb males companyies!

S'indica com a cap de policia, quan la futura Generalitat s'encarregarà de l'ordre públic, el comandant Farràs.

Tal Farràs, tal trobarràs.

En Rovira s'ha tornat a ajuntar amb en Virgili, que estaven separats des de l'última escissió, per tal de veure si entre tots dos poden salvar La Nau.

En Ribera i Rovira, fundador del partit republicà de les «Arrepentides» (Marquès d'O'ldola, Torres de Granollers, etcètera), sembla que ara està en tractes per adquirir a meitat de preu el noi d'en Barrera.

Aviat serà posat en llibertat el conegut anarquista Bilbao, perquè hi ha proves que si s'havia posat fora de la llei, era de bona FAI.

—Però—preguntava un amic de la casa—no el varen inaugurar definitivament l'any passat, aquest local?

—Sí—respongué un dels empressaris. I, assenyalant als trenta o quaranta obrers—és l'única manera de fer-hi venir algú, sabeu?...

No és veritat—no, no i no!—que la Paramont ens hagi contractat en Pociello Forradellas per a impressionar un film de propaganda d'ordre per contrarestar els efectes pèssims de la campanya soviètica.

El que fa, en Pociello Forradellas, és escriure un sketch ple de mala intenció perquè el recitin en Pepe Marqués i la Perla Antillana.

De la Secció cinematogràfica de La Vanguardia:

Maria Fernanda Ladrón de Guebara se sometió a una dolorosa cura de reforma i embellecimiento de su nariz, con la que ahora podrá hasta oler dónde hay trabajo en perspectiva.

Si actuación en «Madame X», en «Cheri-Bibi» y en el «Proceso de Mary Dugan», la dió derecho al estrellato.

Demanem el Premi Nobel per a l'autor del «suelto».

El pobre cardenal Segura no pot fumar! Ja ho veiem al número anterior.

S'admeten «cajetillas» a la Redacció. Les trametem religiosament al Primat, encara que algú ens digui que és una «primada».

El rector de Seva (aquell que ja és fama que bateja amb aigua d'idem), ha rebut una amonestació perquè amb aquestes calors va sortir a dir la missa major amb «camisa d'esport gran novetat» i pantalons de golf.

Les dames piadoses que necessitin un bon director espiritual no han de fer sinó adreçar-se al Dr. Portolés, canonge de la Catedral de Barcelona.

Assumptes formals: no s'admeten «llois».

Pel vinent curs de l'orquestra Pau Casals s'anuncia un veritable esdeveniment musical. Una «Pastoral» executada per tots els bisbes d'Espanya, sota la batuta (en aquest cas el bàcul) del cardenal Segura; «concertino», el Dr. Ilundain; primer trompa, el bisbe Múgica.

Aneu a Santa Maria del Mar. Banyes de «pila i olatges».

L'església de la Concepció és la més fresca de Barcelona. Tot confort. Cadires, reclinatòries i hamaques.

Sant Josep de la Muntanya ha presentat uns bases als seus patrons, demanant doble jornal i jornada de sis hores. Amenança, si no, amb una vaga de casaments.

Sant Paneràs, patró de la feina, s'ha ofert a resoldre el cas.

Fins els vaguistes s'han declarat en vaga!

LES VACANCES DELS DIPUTATS

A Alemanya

A Amèrica

A Anglaterra

A França

... i a Espanya